

I Jesu Namn!
Den Himla Liffens Wäg,

ui

En Christelig Predikan,

Entaldeligen förestald,

I Wasa Stads Kyrka,

Uppå Den

Trettonde Söndagen efter Heliga

Trefaldighets 1765,

Och nu uppå fleres anmodan / som den samma ähört /

I Trycket utgifwen

af

JOHAN LAIHIANDER,

Probst och Kyrkoherde I Cura.

ÅSD Tryckt hos J. C. FRENCKELL.

Imprimatur
SAMUEL PRYSS

I. I. N.

Vårz HERRAS Jesu Christi Nåd,
och Guds kärlek och ihens Helige Andes
Delachtighet ware med Eder allom! Med
ihenna Apostoliska önskan öpne twi twärt
HERRanom Helgade arbete på denna stund-
dene/ uti den samma höglofswade Treeninghe-
tenes/ Fadrens/ Consens och ihens Helige
Andes wälsignade Namm!

2. Cor. 13:
13.

§. 1.

Den porten är trång och then wägen smal,
som drager til lifwet; och fåå äro the som
finna honom. Med sådane Ord gifwer vår
dyra Frälsare tillkänna, huru swårtigen en synda-
re salig warder, samt huru mycken warsambhet dertil hörer,
at finna lifsens wäg. Wälsignade Åhörare! Den som har nå-
gon längtan efter sin Salighet, kan ingalunda höra thesa Je-
su Ord, utan rörelse i sitt hjerta. Han känner thetwid en he-
lig

Matth. 7:
14.

Hj håpenhet hos sig, som gjör honom urymsksam öfwer Jesu egenteliga mening och tancka med ihenna utlåtelser; på thet han ei må fela wid tillämpningen ther af uppå sig sjelf. Han börjar förthenskul sin betrachtelse här om med hierkelig böns och suckan; Hære! Tu som kundgjör vägen til lifwet, wij sa mig tin väg, at jag må wandra i tine sanning.

Ps. 16:11.
Ps. 86:11.

§. 2

Uti föregående 13. vers af Matth. ofwannämde 7. Cap. säger Frälsaren: Then porten är wiid och then vägen är bred, som drager til fördömmelsen: Ingalunda i den tancka, som skulle fördömmelsens väg wara ljuslig, förnöjande och fri för alla beswärligheter; ty then ogudachtige hafwer och många plågor. Ps. 32:10. Synden är ofta sig sjelf til straf och förer sina trålar i mångfaldig sådan wedernöda, skam och oro, som de Gudfruchtige och stilla i landena icke weta utaf.

Men denna förtappelsens väg heter derföre bred, at de som wandra deruppå, lämna sina oordenteliga begärelser fria tyglar, samt följa dem efter ehwart det och bära mände. Den wällustige löper dit, hwarest han finner en syndig glädie och kan beqwämligast förnöja sina förderfwade lustar. Den girige skundar sig dit, hwarest han kan komma at den skatten, efter hwilcken hans hjerta fikar. Den ärelystne söker op den stegan, uppå hwilken han kan klifwa til heder och anseende fram för andra, samt blifwa myndig och rådande på jorden. Den hämdgirige står på alla håll, wid hwilcka han må kunna följa sin fiende. Den folkte lifwären går kryppande fram sina nedriga och ofta nog mödosamma löningångar, allenast han tror sig winna sit systemål. Med ett ord: hwar och eu finner på denna vägen något, hwarefter des hjerta lyster, derföre äro de och många, som wandra uppå honom, ej besinnande, at des ände är förtappelsen.

§. 3.

Här emot säger nu Frälsaren, at den porten och vägen, som

som drager til lifvret, det är, den salighetenes ordning som Gud of i sitt Ord förskrifvit och Frälzaren sjelf igenom lära och lefverne stadfastat, är trång och smal: icke i så måtto, som wore den för några menniskior förddold och icke allom uppenbarad; ty Gud wil, at alla menniskior skola frälste warda och til sanningenes kundskap komma 1. Tim. 2: 4. och skal äfwen hwar och en som följer **JESUS**, så lifsens lius. Joh. 8: 12. Icke heller är tankan den, at de fleste menniskior wore ifrån denne vägen, efter Guds Råd aldeles utestängde; ty **JESUS** hor öpnat det tillutna Paradiset för alla: Allom dem som honom annamma, gifwer **SAN** och magt at blifwa Guds Barn Joh. 1: 12. än mindre kan det sägas, at denna Lifsens väg är för of syndare, för vår swaghets skull, aldeles omöjelig at efterfölja och wandra uppå; ty vår **SKRANS** **JESU** Christi Gader gifwer of kraft efter sina Sälighets rikedomar, at wi starcke warda igenom **SANS** Andä, til den inwärtens menniskian. Eph. 3: 18.

§. 4.

Vår egen blindhet och ondskä gör altså lifsens väg trång och smal för of. Vårt förstånd känner ej denna vägen, och vår wilja är bortwiken ifrån **HONOM**: men hwarfen förståndet eller wiljan låter gjärna råtta sig. Wi syndare utgjöre den arna och oförståndiga hopen, som intet wet af **SKRANS** väg, och af vår Guds rätt, men wi äro of ta-så fräcke, at wi säge i våra hjertan til Gud: Gack bort ifrån of, wi wilje intet weta af tina vägar, såsom det står i Job. 21: 14. Det syndiga folcket det folcket af stor misshandel, den arga säden, de skadeliga barnen hafwa öfvergifwit **SKRAN**, och wilja icke wända sig om ifrån sina wägars willo.

Jer 5:4

Es. 1:4

§. 5.

Uti werldenes samsesnad möta of äfwen, efter Frälzarens utsa

utlaga, många falska Propheter, hwilcka dels igenom wilsfarelser i läran, dels igenom sininkade förmoner, dels ock igenom trug och förförljelse så mycket lättare förföra oss til den breda förtappelsens wäg, som wi af naturen gjerna löpa ther efter.

§. 6.

Kortteligen: wi äre af oss sjelfwa så beskaffade, at wi hwarcken wilia taga wårt förnuft til fånga under irones lydno, ej heller öyna wåra hiertan för nåden, som oss stickeliga gör, at wandra på den jämna wägen. Syndaren wil wäl hafwa Nåd; men wil ej låta Nåden dämpa hos sig syndenes wålde. Han wil igenom Erona blifwa rättfärdig; men wil ej Korsfästas hos sig ködsens lustar. Han wil winna saligheten, men wil derför icke förfäla den minsta werldliga förnjelsen: än mindre taga Jesu Kors dageligen uppå sig, följa Hans fotspor efter, kämpa en god kamp och blifwa trofast in til ändan. Fördenksull och emedan Salighetens ordning likwäl alt sådant fodrar, synes den samma för mångom ganska swår och trång; och deraf händer, at såå, ja beklageligen ganska såå, finna honom.

§. 7.

Härwid bör man likwäl ej tro, at Gud i sitt ewiga råd beslutit, det allenast en liten del af menniskio slächtet skulle sålig blifwa: ty, utom det, at alla de äro efter Guds Faderns försyn utkorade, hwilcka lefwa i Guds Sons tro, och blifwa faste in til ändan, så at ingen annan är utesluten, än allenast den, som med et argt och otrogit hjerta tråder ifrån lefwandes Gud och förhårdar sig igenom syndenes bedrägelse, är det oss menniskior ej til ständigt at weta huru stort de utwaldas antal är. Gud allena känner de sina och wet huru många de äro. Och ehuru de synas wara få i det hänseendet som sagt är, har doch den stora och obegripliga Guden, dem trognom til mycken tröst, och oss alla til upwäck

1. Petr. 1: 2.

Gal. 2: 20.

Matth. 24:

13.

Ebr. 3: 13.

wäckelse, låtit uppteckna den hugneliga uppenbarelsen som weders
fors Johanni, då han såg en stor skare, den ingen räkna
kunde, af allom hedningom, och folkom, och tungo,
målom, och slächtom, ständande för stohlen och för
Laminena, klädd i sid hwit kläder och palmer i deras
händer, med mera som kan läsas i Uppenb. B. 7: 9.

§. 8.

Ej heller bör någon täncka, at emedan de äro fåå som
finna Lifsens wäg, så kan ingen wara wif om sin Salighet,
utan måste hwar och en lefwa här et uselt lif, i förtwislan,
under dödsens fruchtan och träldom.

Nei! Wälsignade Åhörare. Salighetenes wäg är thdes
ligen utstakad, hwar efter wi kunna pröfwa oss, så weta på
hwem wi tro skole, och wara wifse, at Han förmår förwara
wårt betrodde goda in til den dagen. 2. Tim. 1: 12

De trogna äro redan i hoppet salige, efter Pauli
utsago Rom. 8: 24. Och bör det ej gjöra dem försagde, om
de ön wore mycket fåå; ty Jesu ord til dem äro wederswec-
kande och tröstefulle: Surchta tig icke tu klene hjord; ty
eder Fadens godwilje är så, at Han wil gifwa eder ri-
ket, uti Luc. 12: 32.

§. 9.

Men ju swårare det är, at finna Lifsens wäg, ju träs-
nare böra wi söka derefter. Saken är wichtig och förtienar
all wår upmärksamhet och ett ofkrymtadt alsware. HERRE
Jesu, Du som sielf åst wägen, sanningen och lifwet, uplys
oss ågonen at wi se kunne; och medan Du kallat mig, at lä-
ra öfwerträdarena tina wägar, at syndarena måge wända sig
til Dig, så gif mig nåd, at åfwen på denne stunden, så före-
stålla wägen, til lifwet, at denne tin dyrt köpta Församling
må

Joh. 14.
Pl. 51: 15.

må deras sinna upväckelse, tröst och upbyggelse, hör of D!
Fader wår. 2c.

Evangelium Luc. 10: 23 == 37.

Wår enfaldiga betrachtelse stall/ igenom Guds
Nåd blifwa

Om

Den smala Lifsens Wäg.

1. Suru en upväckt syndare med bekymmer söker
bereser?
2. Suru en botsfärdig syndare med glädje finner
den samma?
3. Suru en rättfärdig gjord syndare med uprichtigt
afsware stedse wandrar der uppå?

Men alle röpe wi nu til Dig, of 2c. Num. 188: 2.

Första Delen.

§. 10.

At de Laglöse ibland Judarne hyste med de Skrifslärde
och Phariseer enahanda wilfarelser, det kan ses af Luc. 11: 45.
och följ. I synnerhet trodde de, at de igenom lagens gjernin-
gar kunde blifwa rättfärdige och Salige. Fördenkful fökla-
rade de Jesu lära om tronens rättfärdighet, samt försmädade
Honom, såsom den der wille til intet gjöra Lagen och wara
Publicaners och syndarens wån Matth. 11: 19. När de alls
nu hade hört Jesum, litet ofwänföre wårt Evangelium, wil-
na om sina 70. Lärjungar, at deras namn woro krefne i
Himmelen, och uti wårt Evangelio prisa dem saliga, för det
de

de sågs hans wärck och hörde Hans lära, så tyckte en af de Laglösa sig hafwa öppet tillfälle, at fresta Jesus med den frågan: Mestare hwad skall jag gjöra, at jag må få ew. n. nerligt lif? Han tänckte här med snärja Frälsaren til at tala något anstöteligt emot Moses Lag, hvarsföre Han hos menigheten hade kunnat utropas, och in för Rådet i Jerusalem anklagas, såsom en irrig Lärare, den der sökte at utsprida skadeliga och fördömmeliga wilsareser. Frälsaren såg theenne hans hjertas arghet, detsföre lämnade Han ock, efter sin allw. ishet, et sådant swar, at den Laglöse deraf kunde finna, så wäl sanningen af det som står i Matth. 5: 17. At Jesus icke war kommen til at uplösa Lagen, utan til at fullborda; som ock ofullkomligheten af sin egen inbillade rättfärdighet.

§. 11.

Nu ehuru denne Laglöses fråga war gjord i ett argt uppsåt, gifwer den likwäl öf. anledning at tala om upwäckta syndares bekymmersamma frågande och sökande efter sin salighets wäg.

§. 12.

Så snart en menniska begynner at tänka efter, huru med henne må gå efter döden: så är den första tanckan, som då hos henne upkommer: hwad skall jag taga mig före, at jag ej må förtappas ewinnerliga. Näppeligen hade fångawachtaren i Philippis waknat ur sin sömn, och sedt det underwärc, som med Paulus och Silas sedt war, innan han b. swan. Act. 16:29; de föll ned för deras fötter och sade: Herrar, hwad 30. skall jag gjöra, at jag må blifwa salig? När Johannis Döparens ifriga bättrings Predikan hade trängt sig uti hans åhörarens hjertan, så frågade de, hwarestefter annan: hwad skole wi ta gjöra? Så snart Petri åhörare, af hans första Pingest Dags Predikan, fingo stung i sine hjertan, så war det första de frågade honom och andre Apostlorne til: I mån Act. 2:33. och bröder, hwad skole wi gjöra? Så ser det äfwen an.

nu med en syndare, som blifwit af den förelommande nåden fattad, så at han stadnar i sitt synda lopp til at föreställa sig döden, domen och ewigheten. Han faller så i en håpenhet och frågar der under: Hvad skall jag gjöra, at jag må få ewigt nerligt Lif?

§. 13.

En sådan fråga, när den är utan swel, utmärker wäl ett upwåkt och i bekymmer författ hierta; men ther under ligger dock ofta en farlig wilfarelse förborgad. Den Lagklokes högfärd låder naturligen wid oss alla. Ingen wil gjerna wara aldeles odugelig eller tom och blottad på alt det som godt är. Ingen wil såsom en arm och fattig syndare ställa sig för nådestolen. Hwar och en söker ihop sina fikona löf at betäcka sin nakenhet med: hwar och en wil sjelf gjöra något, hwar med han lika som dristigare må wåga sig fram för Heranom.

§. 14.

Emot detta wårt hjertas naturliga ofynne, måtte en upwåkt syndare söka sig en bindande öfwerlygelse om en sanning, den wi äre wane, at ifrån wår barndom med munnen bekänna, nemligen: at ingen kan igenom Lagens gjerningar salig warda. Frålsaren säger wäl til den Lagkloke: gör det nemligen i Lagen skrifwit står, så får du lesa; men just här igenom lämnade Frålsaren honom tillfälle, at närmare eftersinna, huru mycket i Lagens fullbordande hos honom ännu felade. I synnerhet blef han om sin stora brist öfwerwunnen igenom liknelsen om den barmhertiga Samaritanen.

§. 15.

Et hedniskt folkstog, som Konung Asserhaddon ifrån Assyrien sändt, til at intaga de til fångenskap bortförde Israels barnas boningar i Samarien, jemte en hop Judiska öfwerlöpare,

pare, som förenat sig med dem, och efter handen hos dem uprättat en Judisk Gudstjenst, kallades med et gemensamt namn Samaritaner. Emellan dessa och Judarna war, för flere orsaker skull, et odödeligt hat upkommit; så aldeles, at Judarne ansågo Samaritanerne för et förbannat slächte; som aldrig kunde i Församlingens gemenskap uptagas; som icke hade del i Uppståndelsen; som wore uteslutit ifrån alt hopp om saligheten, och hwilcka de följachteligen ej erklände för sin nästa, den de någon wälgjering eller kärleks bewisning warit skyldige. Dertfore kunde de ei heller finna någon större försmädelse emot Jesum, än at de sade til honom, Tu äst en Samaritan och hafwer diesswulen Joh. 8: 48. Si en sådan Samaritan ställer nu Frålsaren den upbläste Lagloke til eftersyn. Han låter honom se, at han ännu icke rätteligen förstått ho hans nästa war, och at han följachteligen icke efter lefwat den sednare taffan af Guds Lag: ja, at Samaritanen, den han så aldeles förachtade och fördömde, närmare i achttagit Lagen, än han med all sin stora tancka om egen rättfärdighet.

§. 16.

Men wälsignade åhörare, at Lagen må blifwa för oss alla en tuchtomästare til Christum, så låt oss i forthet föra oss til minnes, hwad Lagen i gemen af oss fordrar. Guds Lag fordrar af oss 1. en fullkomlig lydriad, så wäl til hela sitt innehåll, som ock alla hos oss befindteliga både själens och kroppens förmögenheter. Förbannad ware den som icke fullkomnar all Lagsens ord, så at han gör derefter, är Guds egen dom Deut. 27: 26. Och Apostelen Jacob säger: Om någon håller hela Lagen och syndar på et, han är sater til alt. Jac. 2: 10. Må nu någon ibland oss syndare finnas, som med oplysta ögon, utan gensägelse i samwetet, kan säga för HERANOM, at han aldrig gjort någon syndig gjerning: at han aldrig talt något onyttigt ord, at han aldrig medelst någon otillbörlig eller oförstichtig åthäfwat warit sin nästa

få til förargelse; Men om ock någon wore så förmåten, at han med den rika ynglingen, om hwilken talas i Matth. 19: 20. sade Allt detta hafwer jag hållit af min ungdom, så wore dock hans sak der med icke hulpen.

§. 17.

Lagen nöjer sig ej med en utwärtens lydnad, utan fordrar dertil, at alla förnuftets tankar, at alla hjertats begär, at alla sinnens rörelser och affecter måste wara med honom öfwerens stämmande. Gud har skapat så wäl själen som kroppen til sin ära; derföre fordrar Han ock med rätta i sin Lag, at wi böra älska och lyda honom af alla själ, af allt hjerta och af alla krafter. Och wi syndare arme! ho kan här bestå? Kan wäl någon tråda fram, som aldrig haft någon syndig tanka, som aldrig känt någon hastig sinnes rörelse och lagstridig öfwerilning hos sig; som aldrig wetat af någon syndig begjärelse eller werldslig lusta; som kan säga: Jag är ren i mitt hjerta och klar ifrån mina synder Prov. 20: 9. Må wi icke allesammans fast mera hafwa orsak med Elphas of Thema at klaga: Swad är menniskan, at hon skulle wara ren, och han skulle wara rättfärdig, som af qwinno föddt är. Job. 15: 14.

§. 18.

Men här med är saken än ej slutad. Lagen fordrar mer och wil 2. hafwa af oss en willig lydnad och efterföljd. Det heter derföre, at wi skole älska Gud af all wår hog, Det är med lust, med frögd och ett frivilligt hjerta. Men ho finner hos sig naturligen en sådan benågenhet för Guds Lag. Sker det någon gång, at en naturlig människja gör det goda, som lagen befäller, och låter det onda, som lagen förbjuder, så har hon derwid affeende antingen på sin egen heder, eller sin egen nytta, eller sin egen förnöjselse, eller ock gör hon allt sådant twungen af fruchtan för straff eller skam och skada i werl

werlden Men en sådan lagens efter lefnad kan ei tåckas **H**Er
ranom, och dertfore heter det: at et kötligt sinne är fiend-
skap emot Gud, efter thet icke är Guds Lag underdån-
nigt: icke kan thet heller Rom. 8: 7.

§. 19.

Ytterligare fordrar Lagen 3. en beständig och stadig wa-
rande lydriad, ty om den rättfärdige wänder sig ifrån si-
ne rättfärdighet och gör något ondt, så döer han ju
med skäl therföre Esch. 33: 18. Det hjälper dig icke o men-
niska, på **H**Errens domedag, om tu hade i all tin lifstid ef-
terfölgd Lagen, allenast tu en enda gång, med tanka, ord el-
ler gjerning wilit therifrån. En enda timmas ja et enda ögnas-
blecks synda lusta örenar all tin egen rättfärdighet och gör dig
skyldig til en ewig fördömmelse i helwetit. Ser **W**älsignade
Ahörare! så sträng är Guds rättfärdighets Lag, och när wi
med uplysta ögon beskåde of i denna spegeln så säger wårt
samwete of det samma, som **P**aulus har sagt: **I**ntet kött
kan af Lagsens gjerningar warda rättfärdigt för **G**udi.
Rom. 3: 20.

§. 20.

Men så nu af Lagen är ingen nåd eller salighet at wänta
ta och Guds wombyteliga rättfärdighet likwäl fordrar det Lagen
fall fullbordas; så blir så frågan: hwart skall den upwåkta
och i bekymmer försatta syndaren taga wägen; hwar skall han
lif och hellsa finna? och thenna skole wi nu beswara efter läse-
wen, i wår betrachtelses.

Andra Del.

§. 21.

Enär syndaren i så måtto som sagt är, å ena sidan fins
nes

ner sig wata under Lagens förbannelse, skyldig til den ewiga fördömmelsen; och å andra sidan ser sig ofödmögen at hjälpa sig sjelf ifrån detta elände; si då måste han med en Dawid klaga: Mins hjertans ångest är stor. Psal. 25: 17. Då upkommer den råta bettrings sorgen, som är efter Guds sinne, som sönder krossar det hårda hjertat, som fördömmat den Pharisaiska högfärden och inbillningen om egen wärdighet, som gör det sårade samwetet smidande, så at det måtte söka sin hjälp hos den barmhertige Samaritanen, hwilcken förbinder hans sår och giuter der oljo och win in; det är: hos Jesum Christum, som har tagit uppå sig wår krankhet, at wi måtte lif och hellsa finna.

§. 22

Men jämwäl i detta tilståndet wisar den naturliga menniskan ännu sin fiendskap til Jesu Christi Korsh. Evangelii Predikan förekommer henne ännu dårachtig och hon wil mestra den dåruti förestälte salighetenes ordning. Den grofwa Pharisaiska tankan om egen rättfärdighet är wäl redan förswunnen; men menniskan wil doch på ett mera fördoldt sätt sjelf bidrağa något til sin rättfärdig gjörelse, och i så måtto förringa Jesu Återlösungs wärde.

Den ena syndaren wil tvinga sig til något wist mått af synda sorgen, lika som hon dår med kunde betala någon del af synda skulden. En annan tager sig före aliehanda gudachtighets öfningar, såsom bön och sång, Kyrko och Mattwards gång, med mera, til at der med winna Guds Nåd och lösa sig samwets ro. Andre åter bemöda sig, at af egna krafter gjöra några utwärtens naturliga goda wärk och gierningar, på thet the therigenom måtte lika som öfwerkyla sin förra orenlighet och wara närmare berättigade til Nåden och saligheten, och så widare.

§. 23.

Alla thessa gjöra wäl icke något, som i sig sjelft wöre ondt och

och strafbart; men de fela swårligen der utinnan, at de wilja fõra sina egna wårk in i rättfårdig gjõrelse: at de wilja sjelfwe rena sig, innan de blifwit renade i Jesu Fõrsonings Blod: At de wilja fõre hina til helgessen, ån the hunnit i genom trona till rättfårdig gjõrelsen, och fått derigenom nya krafter att fullborda Sin Helgelse i Guds fruchtan. En botfårdig syndare måste altså taga sig til wara fõr dessa willowågar, och endast hålla sig til Jesum, som år õf gifwen ril rättfårdighet, lif och salighet.

§. 24.

Salige åro de õgon, som se det I seen, säger fõrdenstfull Frålsaren til sina Lårljungar uti wårt Ewangelio. Men hwad war det, som Lårljungarne sågo och hõrde? De sågo den utlåswade Messiam, Hwilckens ankomst til werlden, Gamla Testamentens trogna så hõgeligen efter långtat. De sågo Hans wårk och gjerningar, medelst hwilcka Han bewisade sig wara sånd af Gudi och medelst hwilcka Han upfylte lagen fõr õf: De sågo Hans lidande och dõd, hwarmed Han utståt wåra synders fõrtienta straf och således återlõste õf ifrått fõrdõmmelsen, samt fõrwårswade õf saligheten. De hõrde åfwen Hans Låra om liffens wåg och Guds Måd om wår salighet, them Han õf fõrkunnade. Med lekamliga õgon så wi ej mera se Jesum, sedan Han blifwit uphõgd på Fadres hõgra hand och år ingången i sina Hårlighet; men uti Ewangelii predikan åt Han õf fõr õgonen målåd, säger Paulus i Gal. 3: 1. så at wi kunna i trone se Honom ånnu rått så wål som Hans Lårljungar, allenast wi emottage den råtta õgon saltwan, wisdomsens och uppenbarelsens Ånda til Hans Kundskap. Eph. 1: 17.

§. 25.

Ewånne egenkapet båra finnas hos dem, som i Trona wilja se Jesum och i Honom finna wågen til lifwet. En tillåckelig kundskap om Jesu och Hans wålgjerningar år fõrst nõdwåndig och thenåst ett fõrtrostantans fullt til ågnande af den återlõsning som õf igenom Jesum wedertfaren år, bågge des-

se

se egenskaper böra hos en botfärdig syndare följias åt, och så icke följias ifrån hvarannan.

Tron kan icke blifwa värckad eller upkomma på annat sätt, än igenom kundskapen; men en kundskap utan hjertats tro är en dödd bokstaf och hjälper ej til saligheten. En Christen bör fördenkful ransaka i Skrifterna, til at thet igenom hemta sig en fullständig och fast salighets lära; men denna läran bör ej endast stanna qwar i tankarna och i minnet: den bör tränga sig in i hjertat, och wisa sin kraft uppå alla thes böjesser.

Förståndet bör först igenom nåden uplysas til at fatta alla de uppenbarade sanningar, som utstaka vägen til lifwet: men wiljan bör ock der hos låta böja sig til at antaga dessa sanningar, at gifwa sit williga samtycke til dem, och at hafwa sin lit och förtröstan uppå dem i lifwet och i döden en sådan Jesu känedom blir då en lifsens luft til lifwet ock en Guds kraft them allom til salighet som tro.

§. 26.

Den botfärdige syndaren har tillförende af Lagens sedt Guds stränga rättwisa, som icke kan förlåta den minsta synd, utan ewigt gällande tillfyllest gärelse: han har ock derföre welat dölja sig för Guds allseende ögon och stått bäfwannde för honom under en trälachtig fruchtan; men nu får han i Evangelii klarhet skåda, huru Guds allwisshet funnit på råd, at utan rättfärdighetens tränkning, förgona syndare med sig self: huru samma råd redan bärwit värckstält huru Jesus Kristus fan Gud och Man i en person, fullbordat återlösningen och erlagt den fordrade tillfyllest gärelsen: huru Gud med denna lösen är fulleligen til freds stånd, och har lofwat allom dem lif och salighet, som igenom Tröna sig samma återlösning och betalning til ägna: huru mörkelsens wälde här igenom är
bruo

brutit och Guds Rike åter uprättadt. Här igenom begynner då then trälachtiga fruchtan försvinna: hjertat upfylles med en helig förundran och glad betrachtelse öfwer Guds allvishets och godhets vändelighet, som of i Jesu Återlösning är bewijst: öfwer Jesu kärlet som för våra salighet tagit en tjenares skeppelse uppå sig och varit indig in til Korsens död: öfwer den Helige Andes outtrötteliga ömhet och wård om våra salighet, som låter of all sanning, som wäcker of utur så ferheten som dämpar vår natur's motsträfwhighet, som gifwer of kraft til tro och hjertats förnyelse at i en öfrymtad guds-achtighet wandra på lifsens wäg.

§. 27.

I thetta tilståndet ledes hjertat widare til at efterfinna; huru stor den Salighet är, hwartil wi i Jesu Christo kallade äre, samt huru dårachtige wi wore, om wi ena sådana salighet intet achtade. Då täncker syndaren: Si Jesus har förlofat mig ifrån synden, hwi skall jag då längre blifwa under syndenes tråldom. Si Jesus har förwårdfwat mig wål-signelsen, hwi skall jag längre stå under förbannelsen. Igenom Jesus har jag fått en rättfärdighet at blifwa Guds barn och salighetens arfwinge, skall jag då ännu wara så grym och tyrannisk emot mig sjelf, at jag låter min öddeliga själ stå längre i fara, at blifwa ett rof för satan och förtappad erwinnersliga i helwetet? Ach nej! jag har länge nog, efter hednars sätt, följt mina egna lustar och lupit med werlden på den breda stråten: nu är hög tid at besinna sig och söka up den smala lifsens wäg. Och efter jag nu wet at Jesus min Frälsare är allena Wägen, Sanningen och Lifwet, så som Han sjelf sagt hafwer Joh. 14: så gifwer jag mig hel och hållen under Hans wingar. Ther finner jag tröst och beskydd emot Guds wrede den Jesus stillat: emot Lagens förbannelse den Jesus borttagit: emot dödens och helwetets försträckelse them Jesus öfwerwunnit och of segren gifwit. Mil-
E
daste

dasste Frälsare, Du har ju sielf kallat til Dig alla them som
 äro betungade med syndens börda ; ty

Kommer jag nu usle fram med ett förkräffat hjerta
 betungad med stor blygd och skam / med fruchtan /
 sorg och smärta &c.

Jag flyr til Dig / Förskjut ej mig
 Min Gud haf mig förskonat
 Din stränga rätt / af nåd förgåt
 Din Son har mig förskonat.

§. 28.

Och när Jesu salighets rikedomar på sådant sätt blifwa
 uppenbare i själen, så förstår menniskan först rätteligen dessa
 orden: Salige äro the ögon som se Jesum. Då, men icke
 för, får hon Pauli sinne, til at räkna alt för skada och
 hålla thet för tråk, emot then öfverswinneliga wärs
 HERAs Jesu Christi kundskap, på thet hon må win-
 na Christum och warda sunnen i honom, icke hafwan-
 de sina rättfärdighet, som kommer af Lagen, utan then
 som af Christt Tro kommer. Då kan hon med innerlig
 förnöijelse och glädje sjunga i Församlingen :

Har jag Jesum i mitt hjerta /
 Si så har jag glädjen all /
 Then mig ewigt hugna skall /
 Fruchtar intet syndens smärta,
 Medan Jesus är mig när,
 Och mitt högsta Gode är:

Dherför jag ock mig förläter
 På Dig, HERre Jesu Christ,
 Emot synd och Satans list /

Med

Med min tro jag Tig om fattar,
 Din Blod gör mig ren och skär;
 Som mitt högsta Gode är

Ja HERRE Jesu! Then i Din Gär rum har
 funnit / han har lycklig öfvervunnit. R. 151: 6.

Tredje Delen.

§. 29.

Enär then botfärdige syndaren i så måtto funnit salighets
 vägen och blifwit bragt therpå, så får hon ej stadna therwid.
 Hon har ännu icke fullbordat loppet: hon måste framgent med
 ofskrymd Gudsfruchtan fortsätta sin wandring: Och detta är
 den saken of ännu återstår at kärteiligen skärskåda.

§. 30.

The skrymtare och werldsligen sinnade menniskior, som Gal. 2: 17.
 gjöra Christum til en synda tjenare, och draga Guds Jud. 1. 4.
 Tåd til lösachtighet, wilja gjerna förena then breda förtaps
 velsens väg och Smala Liffens Wäg. The wilja wandra up
 på begge tillika; men som det ej går an så halta the å både
 sidor. Salighetens ordning bör wara och är sådan, at den
 stämmer öfwerens så wäl med Guds rättfärdighet och helighet,
 som ock med Hans godhet och barmhertighet. Förthen skull e
 huru wi af blotta nåde, igenom tron, utan all egen wärdig
 het blifwe rättfärdige och salige, så äre wi doch icke kallade
 til orenlighet utan helgelse 1. Theff. 4: 7. Ingen af of
 kan upfylla Guds Lag; men therföre får ej någon upfäteli
 gen öfwerträda honom. Therföre frågar Paulus: Gjdre wi
 ta Lagen om intet med tron? och swarar straxt therpå: Bort
 thet,

thet, utan wi uprättom Lagen. Rom. 3:31. Wi uprättom Lagen, säger Apostelen; ty igenom tron får Lagen sin fordran i Christo betald; igenom tron förnyas och syndarens hjerta at vara Lagen underdånigt. Alltså måste hwar och en Christen, efter Jesu utfago til then laglösa, gjöra thet som i Lagen skrifwit står; fast icke fullkomligen, doch af alla krafter troligen och beständig. Samaritanens eftersyn måste wi följa, winläggas och om goda gjerningar och wisa wår tro igenom kärleken.

§. 31.

Uti rättfärdig gjörelsen blifwa the trogne delachtige af then inneboende nåden. Denne Nåden blifwer hos them icke fåfång och fruchtlös. Denne nåden leder them i all sanning, och Lärer them försaka alla ogudachtighet och werldslig
 Est. 2: 12. lusta, och leswa tuchteliga, rättfärdeliga och gudeliga i thenne werlden. Thenna Nåden dödar hos them then
 Gamla menniskjan, hwilken igenom lustar i wilfarelse
 Eph. 4:22. sig förderfwar, och förnyar them i theras sinnes anda
 23. så at the i sanning kunna säga med Pauls: Wi hafwe lust til Guds Lag efter then inwärtas menniskjan . . . och wi tjene Guds Lag med hogen. Rom. 7: 22: 25. Igenom thenna nåden gjöra the sig rena af all löstfens och andans besmittelse, fullbordande helgelsen i Guds-rådho-
 ga. 2. Cor. 7: 1. Med et ord: igenom thenna nåden lägga the sig winning om, at gjöra sin tallelse och utkorelse fast; och om the thet gjöra, så falla the icke någon tid 2.
 Pettr. 1: 10.

§. 32

Behöfdes thet ej mer til saligheten, än allenast erkänna Jesum för en HERA och hela werldenes Frälsare, så wore det en lätt sak at blifwa salig. Med lef och dens kunde man löpa in i Himmelen. Ginge det an, at allenast hafwa Jesum så och så i minnet och önska sig igenom Honom Guds Rike, men tillika så leswa efter sin wilja och werldenes onda
 efter

efterdöme: så skulle alla människor blifwa salige, emedan in-
 gen lär wara så förgåten af sig sjelf, at han icke önskade sig
 en säll ewighet. Men wälsignade åhörare! det är ej så med
 lifsens wäg beskaffat. Guds barnas rätta kamp och strid,
 tager så först sin begynnelse, enär the blifwit omwände ifrån
 mörkret til ljuset, och ifrån Satans macht til Gud. Syn-
 den låder jämnwäl, hos the rättfärdig gjorda själar och
 gör dem tröga, såsom Paulus witnar af egen erfarenhet
 och alla trogna med honom. Ebr. 12:1. Therefore behöfwa
 the städse kämpa och strida emot syndenes qwarleswor hos sig,
 på thet the ej må få öfwerhanden och komma til sitt förra
 wälde, utan warda dämpade och kufwade. Thereas hjerta är
 ganska ostadigt och wacklande: ty böra the wala öfwer thes be-
 går och rörelser, på thet the igenom them ej måtte återfalla
 ifrån Nåden. The försöklas öfwen på många handa sät utaf
 werldenes retande förargelser och listiga anlopp: therefore måste
 the noga taga sig til wahra, at the icke måtte förförde blifwa.
 Thereas swaghet är stor: therefore behöfwa the dageligen och
 stundeligen med trogen bön hålla sig til Gud, som et godt
 wärck i them begynt hafwer, at Han ock wille thet sam-Phil. 1:6
 ma fullborda in til Jesu Christi dag; at Han wille
 hos them upfylla alt godhetenes upsät och tronés wärck
 i krafftena. 2. Thef. 1:12.

Ja, dyrt återlöste! ehuru the trogna som sagt är, kända
 på redeligen, och wandra utan frymtan, icke samtyckande
 til någon synd, måste the likwäl tilstå, at the hafwa många
 ofända swaghets synder och fel; ty behöfwa the ock dageligen,
 igenom trona rena sig i Jesu blod; och så först kan det med
 wisshet sägas om dem at the äro delachtige wordne af
 Christo, om the trona, som the begynt hafwa, fast be-
 hålla in til ändan at tala af Hebr. 3:14. Om the icke
 låta sig finnas säfänga eller utan fruct i wärs SER-
 ras Jesu Christi kundskap. 2. Petr. 5:18.

Och thenna är nu wälsignade Åhörare! then Smala Lif-
 sens

sens Wäg, hwilken wi blifwit efter lofwen underwiste, at rätteligen söka, at säkert finna, och trogit efterfölja. Låt oss wandra ther uppå, och eljest hwarcken på then högra handena eller på then wänstra. Ef. 30: 21.

Tillämpning.

§. 33.

Nu återstår ej annat, än at wi gjöre af thet som sagt är, en närmare tillämpning på oss sielfwa. Den egen pröfning någon tid är nödig, så är then wisseligen då, när man handlar om Salighetenes wäg. Så må hwar och en med allo sitta se til, at han icke bedrager sig, och therföre bedia: Utransata mig Gud, och så weta mitt hjerta, bepröf wäl mig, och förnim huru jag thet menar: och se til om jag på enom ondrom wäg är, och led mig på then ewiga wägen. Ps. 139: 23, 24. Skulle här finnas flere wägar til lifwet, än then enda som nu beskrefwen blifwit, så skulle jag icke, Mine wärdaste Åhörare, beswära edra samweten. Hwar och en sinne gern löpa sin egen wäg; men nu måste jag i Jesu Namn förmana Eder: Seer til huru I wandren. Jag känner Eder icke en gång til utwärtens utseendet, mycket mindre til själens inre tilstånd: Jag kan altså icke gjöra tillämpningen så noga, som til äfwentyrs en eller annan ibland Eder kunde betarfwä.

Pröfwe förthenksul hwar och en sig sielf, hwad thet hjerta har likat, så han afhört Jesu Lära om Lifsens wäg.

När Jesus predikade för the Sagtloke om Saligheten, så tänckte the argt i sine hjertan. Med så fiendeligit sinne tror jag säkert, at ingen afhört min enfaldiga Predikan på denna

na stunden; men det har kunnat hända, at någon ibland Eder varit närvarande, mera med kroppen än med ett andäktigt och HERanom upoffradt hjerta: at någon ibland Eder mera gapat efter det som behagar och klär wäl i öronen, än efter det som gör wärckan och upbyggelse uti själen: at någon ibland eder har tyckt, det han långt för detta hört och wetat alt det som nu sagt blifwit, fast än han hwarcken för eller nu med alfware satt sig före, at föra sin kunskap til wärckelig utöfning. För sådana Åhörare betygar jag, at thet är ingen hjelp, så länge the sådana förblifwa, ehwad man ock för them predikar, ty the äro oomförne både til sine öron och sine hjertan: the äro alltid lärande, men komma dock aldrig til sanningenes kundskap: the tro sig rene vara, och äro dock icke twagne af sine örenlighet.

Detta är Wälsignade Åhörare! den första gången, jag haft kallelse at ibland Eder förkunna Lifvens Wäg. Det kan ock hända, at det blifwer jämwäl den sista. HERen som ser det tillkommande, såsom thet ther redan fram farit wore, styrte den saken efter sin allwetenhets Råd så, at många, ja, om det stode i min önskan, alla sjäalars salighet i thenne Församling, må therigenom warda befrämjad.

HERre min Gud! Tu känner mitt hjerta, och wet, at jag icke längtar efter någon jordiff lycksalighet, som wore Lifs Namns Åra emot, eller någon enda själs ewiga wälfärd til mehn och hinder. Men för ihemma gången wore mit arbete wälsignat och min glädje fullkomnad, om någon såker syndare hade blifwit upwäckt, at söka efter Lifvens Wäg: om någon skrymtare, som med egit arbete welat skaffa sig rättfärdighet, nu hade blifwit uplyst at se sit egit intet, sin blugd och nakenhet, samt således kommit til en rättshaffens hunger och törst efter en för Gudi gällande Rättfärdighet: om någon som förut anset Jesu Evangelium för en dårachtig Predikan, nu hade funnit theruti ett Guds kraft sig sjelfwom til Salighet: om någon som förut wandrat fiende til Christi Kors och lätit sina egna lustar och werldenes kärlek vara hos sig rådande,

nu

nu hade fått ett nytt upfat, at framdeles wandra Jesu Evangelio wårdeliga.

Det bör jag äfwen erhindra här wid, at om någon kânt hos sig en helig och uppbyggelig rörelse, han må anse sådant för Guds Nådes wärck och achte sig, at han thet icke förderf war. Ho wet huru ofta samma Nåd Honom ännu tilbudes.

Jungen må affräckas ifrån Liffens Wäg, för the swårige heter skull, som under wandringen thet upå andta kunna. Wi gifwe ju of i stora äfventyr och många beswårigheter för en ringa och tafång jordist förmon: är då icke den Salighet, som intet öga sedt, intet öra hört eller i någon mennis Kias hjerta uttänckas kunnat, som HERren beredt them som älska Honom; är icke den, säger iag, wård at wi thet ef er outtrötteligen kämpe.

Salighets wägen är i sin början swårare, så länge syn-
baslustan ännu är i färsst minne; men när wi öfwa of i Guds
achtighet, så få wi dageligen erfara at hjertat stadfastes med
Nådene, at Jesu ock blir ljusligt och at Sans Bud
icke dro swår 1. Joh. 5:3.

Hebr. 13:9.
Matth. 11:
30.

Här til kommer ock den trösten: at anden hjälper wä-
rom. 8:28. ra ströplighet, och at alla the som wänta efter HER-
ran, så en ny kraft, så at the skola löpa och icke upgifs-
was: the skola wandra och icke trötte warda efier Guds
eget, nådefulla löfte Es. 40:31.

Skulle det ock hända, at man upå Liffens Wäg, fins
ge ofta äta bedröfwelssens bröd, så meddelar ock HERren al-
lom them, som älska Honom, kraftig tröst under korset: Han
har utfedt hjelper stunden, så alt ting skall wändas them til
thet bästa.

Låt of förthensfull wara oförsagde at löpa in i kampen,
emedan wi en så mächtig Hielpare hafwa. Låt of wara tro-
Apoc. 2:14. faste in til döden, så gifwes of Liffens Crona, men in-
2.Tim. 2:5. gen krönes utan han redeligen kämpar. HERren wär
Gud förlåne of Nåd, både Eder och mig, til at så kämpa,
at wi måge krönte warda. Amen i Jesu Namn Amen!

